

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

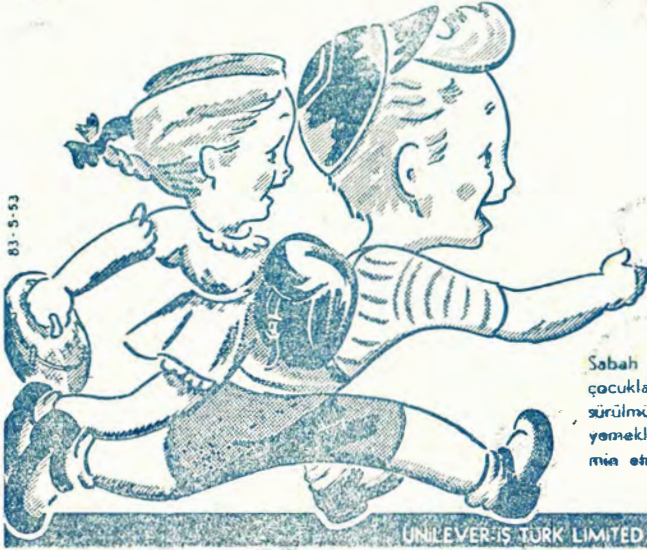
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

— Duydun mu, bizim Rüzgâr Tefik çıldırmış...
— Yine iyi dayandı be... On senedir bu sanatta!...

Sabahleyin mektebe gitmeden evvel..

83-S-53

Derste olsun... oyunda olsun, çocuklarınız her an enerji sarfediyorlar.

Sabahleyin, mektebe gitmeden evvel kuvvetli bir kahvaltı etmeleri lâzımdır: süt veya çay ile bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek onları fevkalâde besler.

Lezzetli, saf, ve çocukların büyümeleri için elzem kaloriyi ve A, D vitaminlerini bol miktarda ihtiva eden, enerji kaynağı, SANA, onlara daima kuvvet verir.

Sabah akşam kahvaltılarında çocuklarınız ve siz bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yemekle faaliyet enerjinizi temin etmiş olursunuz.

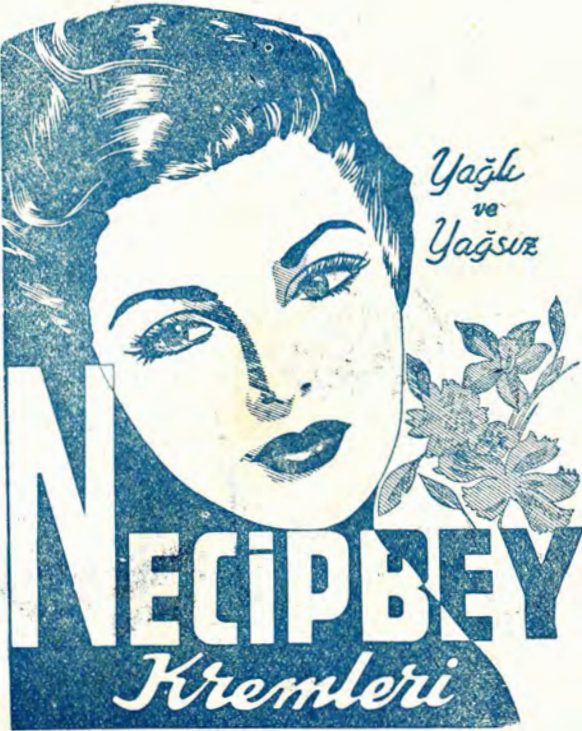

UNILEVER-IS TÜRK LIMITED SİRKETİ BAĞIRKÖY İSTANBUL

Aydabir'in 1954 Özel Sayısı

Türk mecmuacılığının eşini görmediği bir güzel ve zenginlikte, 3 matbaada birden gece gündüz, renk renk basılıyor.

GÜZEL BİR TEN CAZİP BİR İFADE EDER

NECİPBİBEY
Kremi Kullanmakla Güzellik
Sırrına Vâkıf Olunuz
Baylara: Traştan sonra şayanı tavsiyedir.

Puro Sabun Fabrikasının
en son imalâtından

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 safır

İnönü'yü Ne Yapmalı?

Üç buçuk senedir, sık sık günün konusu olan bir mesele var: İsmet İnönü'yü ne yapmalı?

İç politikamızın bu çok mühim dâvasını, 14 Mayıs'ın başlarında ilk önce bir belediye reisi ele almış ve kendince en kestirme çaresini de buluvermişti: Asmalı!..

Eh, nasıl olsa mütareke yıllarında Kürd Mustafa Divan-ı Harbinin verdiği hazır bir idam kararı da vardı değil mi?..

Ama, nedense olmadı. Cezayı mı az buldular, nedir!

Aradan biraz zaman geçti, miting mi yaptı, nutuk mu çekti, heyet mi kabul etti, ne yaptıysa yaptı, yeniden öfkeleri kabarttı ve ne tuhaf, yine bir belediye reisi meydana çıktı, ortaya bir başka fikir attı: Sınır dışına atmalı!..

Bu yeni teklif karşısında, İsmet İnönü ne düşünmüştür, bilmeyiz. Ama onu sevenler, muhakkak derin, uzun bir ooooh çekmişlerdir:

— Ooooooh, kelleyi kurtardı!

Ama, nedense yine olmadı. Göz önünden ayırmak mı istemediler, nedir!

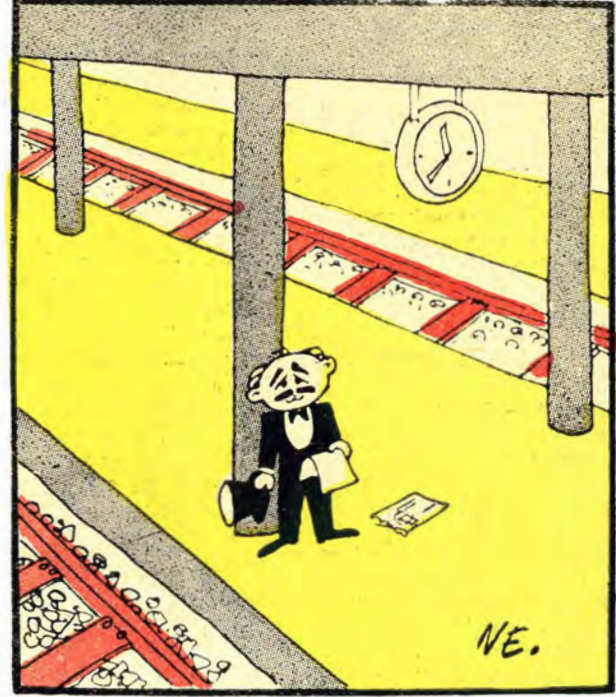
Derken efendim, geçen yıl, yeniden bir demokrasi galeyanı oldu ve bir başka ağız, bir başka hava tutturdu: Medenî haklarını elinden almalı!..

Bir üçüncü teklif, muhakkak sayın İnönü'yü de sevindirmişti: İdam talebinden sonra, sınır dışı edilmek tehlikesi de ortadan kalkmış, sağ salım, yurd içinde kalması kabul edilmişti artık!

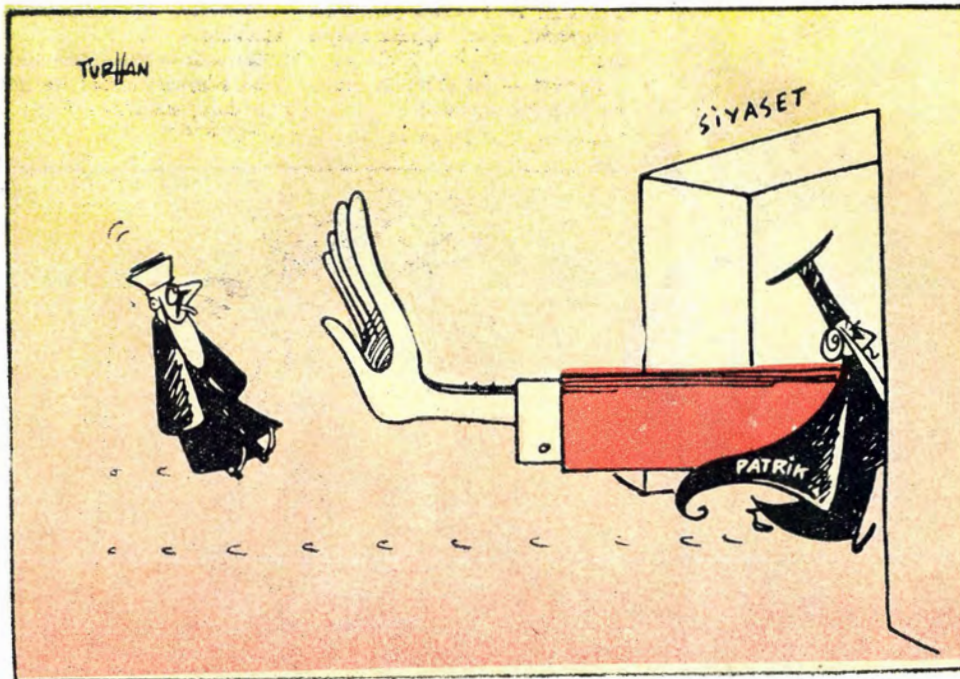
Ama, nedense, bu sefer de olmadı. Medenî Türkiyede medenî haklarından mahrum bir tek vatandaş bile bulunmasına gönüller mi razı olmadı, nedir!

Ve nihayet efendim, şimdi gazetelerde okuduğumuza göre, D. P. iktidarının dördüncü yılında bir dördüncü teklif daha hazırlanıyor: İnönü'yü mebus yapmalı!..

ŞAHİTLİĞE GİTMEDİ DİYE VALİYE ÜÇ LIRA PARA CEZASI
KESİLDİ (Gazeteler)

Vall — Elbette keserler... Tesyle gidip gelmekten şahitliğe gitme. Şe vakit kalmıyor kıl..

OİN VE DEVLET İŞLERİ..

Bu son tasarı bize bir şey ispat ediyor: Kim ne derse desin, partiler arası gerginlik günden güne yumuşamaktadır.

Ama, eminim ki, bu teklif de sonuca olmayacak ve yeni yeni yaklaşımlarla karşılaşacağız.

Peki, hepsi iyi, hepsi âlâ ama, mesele, hâlâ mesele olarak durmaktadır:

İnönü'yü ne yapmalı?..

Vallahi, bana sorarsanız, yapılacak bir tek şey vardır. Devleti de, milleti de, partileri de, hattâ kendisini de gaileden kur taracak bir tek şey... Ondan sonra:

Sen sağ olasıñ sevdiceğim,
ben de selâmet!

O nedir mi dediniz?.. Eğer hâlâ anlayamadınızsa, benim ağzımı arayacağınıza, İnönü'nün, tatlı tatlı çarpan kalbini arayınız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

— 37 nci FASLIN DEVAMI —

Hacivat — Böyle kafiye, vezinli olduktan sonra onu kim yazamaz? Çocuk işi bu!

Karagöz — Ay, şiirin kafiyesi, vezinli çocuk işi de, seninki gibi vezinsizi, kafiyesizi, mânasız mı büyük iş!

Hacivat — Elbette şiir dediğin böyle olur!

Karagöz — Ben senin yazdığın gibi rüyada sayıklarım bel!

Hacivat — İyi söyledin ya, işte, şiir de bir sayıklamadır. Birdenbire içinden geliverecek, sen onun gelişine hiç karışmayacaksın!

Karagöz — Ne çıkarsa bahtına demek! Buna şairlik demezler!

Hacivat — Ne derler?

Karagöz — Lotaryacılık derler!

Hacivat — Şiiri tarif et bakalım!

Karagöz — Şiirin nesini tarif edeyim? Herkesin bildiği gibi kafiyesi, vezni, mânası, mazmunu olan güzel sözdür.

Hacivat — Karagözüm, çok eski kafalıymışsın, acıdım! Sen bun dan elli sene evvelki şiiri tarif ediyorsun. Bugünkü şiirde ne kafiye, ne vezin, ne de mazmun kaldı! Bunlar Bitpazarına gitti. Orada da müşteri bulamıyor. Rahmetli Orhan Velininki gibi şiir yazmalı!

Karagöz — Orhan Veli dediğin kim? Bu da mı evliyadan?

Hacivat — En büyük şair!

Karagöz — Ya? Hiç ismini işitmemişim! Vefat etti demek! Ne kadar oldu?

Hacivat — Üç sene!

Karagöz — Yakın zamanlara kadar muammer olmuş! Kaç yaşında vefat etti? Çok büyük dediğine göre, doksanında filân var mıydı?

Hacivat — Otuzunu biraz geçkin!

Karagöz — Ulan, otuzunda adam büyük şair olur mu? Ne zaman okudu, öğrendi, büyük şair oldu? Otuzunda adam bir Divan bile tertip edemez!

Hacivat — Onun Divan tertibine ihtiyacı yoktu. Her şiiri bir Divan sayılır.

Karagöz — Vah, vah! Allah rahmet eylesin, acıdım! Şunun, hatırında varsa, bir iki mısramı okusana!

Hacivat — En meşhur mısralarından birini okuyayım: «Rakı şişesinde balık olsam!»

Karagöz — Hacivat, sabah sabah rakı içmek mi hatırına geldi? Vazgeç! Şu Orhan Velinin meşhur bir iki mısramı oku. Öbür işi akşam yaparız!

Hacivat — Okudum ya!

Karagöz — Ne okudun?

Hacivat — Orhan Velinin en meşhur mısramı okudum!

Karagöz — Hacivat, şiir sayıklamak diyordun, galiba sen de sayıklıyorsun? Mısra, filân okumadın!

TAKVİMDEN YAPRAKLAR:

Avni Doğan'a

Daha kaldır tarayıp Avni Doğan,
Atatürkvârı güzel kaşlarını!
Dursun elpençe demokratlar da
Seni gördükçe eğilip başlarını!

Orhan Seyfi ORHON

SEÇİMLER YAKLAŞIRKEN:

STAJI.

Hacivat — Okudum Karagözüm!

Karagöz — Ulan mısra filân okumadın! Beni budala yerine mi koyuyorsu, şimdi tepene inerim ha!

Hacivat — İş şirretliğe çevirme Karagöz, okudum!

Karagöz — Vallahi de okumadın, billâhi de okumadın. Sağır mıyım?

Hacivat — Okudum Karagöz, okudum!

Karagöz — Şimdi ben senin caanına okuyacağım ha! Ne mat edip duruyorsun?

Gazetecilerimiz birbirlerini nasıl görüyorlar!

BANKNOT MATBAASI

Eh, dideler rüßen!.. Yeni deyimle gözümüz aydın: Banknot matbaası kuruyormuşuz!..

Şüphe yok, bu matbaa kurulurken, bir çok züğürtler de hayal kuracaktır: Bas bas, piyasaya çıkar diye!..

Ecdadımız «Bal tutan parmak yalar» demiş ama, biz avucumuzu yalıyalım: Para basmak, Bektaşinin insan yaratmasına benzemez!

Fıkra'yı belki duymamışsın zdır:

Baba erenler dere kenarına oturmuş, çamurları avucunda sıkarak sıkarak dizermiş. Yoldan geçen bir tanıdığı sormuş:

— Kolay gele erenler... Ne yapıyorsun?

— İnsan yaratıyorum...

— Tövbe estâğfurullah... Sen Allah mısın?

Bektaşî, işine devam ederek cevap vermiş:

— Ne çıkar, rızkını vermedikten sonra, yap yap koyver!..

Bu mantıkla düşünülürse belki doğrudur ama, o zaman da bastığımız banknotlar baba erenlerin yarattığı insanlardan farksız olur.

Sevgili mebusumuz Hamdi Başar, nâm-ı diğer Limancı Hamdi üstadımız, pek bu fikirde değildir ama, insan yaşamak için ne kadar yiyip içmeğe muhtaç ise, para da, sıhhatın muhafaza için «altın» a muhtaçtır. Eğer devlet babanın kasasında o sarışın külçe azalırsa, kâğıdın da günden güne kıymeti, kuvveti azalır... Öyle ki, nihayet iktidarı aşındıran zımpara kâğıdına döner!..

Biz, şimdilik ukulâlığı sayın iktisat doktorlarımıza bırakıp, sadece matbaaya, banknot matbaasına dönelim:

Bir banknot matbaası kurabilir miyiz?..

Neye kurmalıyım? Elbet kurarız... Olur mu olur... Ama, abdestsiz Bektaşinin namazı gibi olur!

Bu matbaa nereden gelecek?.. Her halde Karabük çelik fabrikasında biz inşa edecek değiliz...

Kâğıdı?.. Eh, sanırım o da İzmit Kâğıt fabrikamızdan gelmeyecek!..

Ne o sevgili Yırca'lı, hayretle gözleriniz açıldı?.. Bunda şaşacak ne var?.. İnanmıyorsanız, elinizdeki şu Akbaba'nın kâğıdına bakınız. Kasnağa girip tef yapsan, bir vuruşta patlar. Amerikan

bezi deyip çamaşır diksen, giymeden yırtılır... E, sahiden kâğıt sanıp matbaaya versen... İşte, mal meydana!.. Hani, muziplik yapmağa elim varmıyor: Alimallah, en sanatkâr fotoğrafçıya çektirilmiş bir resminizi, en usta bir klişeciye yaptırıp Ak baba'ya basacak olsam, vallâhi, her dakika sıhhatli bir tebessümün aydınlattığı o pırlıl pırlıl yüzünüz, Ustaoglu'na döner, siz bile hayretle:

Ne kadar benzemezmişim bana ben!

Dersiniz!..

Haaa, klişe dedim de, hatırıma geldi: Ya banknot klişeleri ne olacak?.. Sayın Fethi Çelikbaş üstadımızın kulakları çınlasın, memleketimizde her aileye bir elektrikli süpürge, her eve bir çamaşır makinası, hattâ her gecekondulu tavanına asacak bir âvize var da, şu üç buçuk yapraklık gazetelerimiz için klişe yaptıracak çinko yok, çinko!..

Hayıır!.. Bitmedi!.. Yok olan sade çinko da değil sayın Vekillerimiz: Mürekkep de mafiş!..

— Oh olsun, herkese on parmağınızın on karasını sıvar mısınız!.. Diye gülmeyiniz. Şunun bunun suratına değil, incecik harflerle kâğıdın yüzüne sıvayacak mürekkep bile kalmadı!.. Nereyseyse, baca kurumu, soba zifiri, ocak isisi bile karaborsada satılacak!

Hani misafirlikte adamın birine punç ikram etmişler, pek hoşuna gitmiş ve:

— Nasıl yapılıyor, diye sormuş. Anlatmışlar:

— Bir fincan sıcak çay, içine bir kadeh konuk, iki kesme şeker, yarım limon... Oldu size nefis bir punç...

— Akşam eve gelince karısına sormuş:

— Hanım, çayımız var mı?..

— Hayır, kahvemiz var...

— Peki, çay yerine kahve oluversin... Şekerimiz var ya...

Kadın b y nunu bükmüş:

— Şeker de kalmadı... Tenekenin dibinde biraz bal var...

— Eh, şeker yerine bal koyuverirsin... Konuğumuz olacak, değil mi?

— Ne gezeer... Son kadehi geçen akşam içmiştin... Ama rakı var.

— Mükemmel... O da içki değil mi?.. Rakı oluversin!.. Limonumuz?

— Hiç kalmadı... Bir fincan kadar sirkemiz var ancak!..

Adamcığız buna da razı olmuş ve:

— Getir karıcığım şunları, demiş, sana ağız tadıyla bir punç yapayım!..

İşte efendim, kâğıt yok, çinko yok, mürekkep yok... Ama, biz banknot matbaası kuruyoruz.

Ne denir: Dostlar alış verişte görün!

ÇİMDİK

DOĞRU YA...

Şair Cahit Irgat, Cahit Saffet'e dert yanıyordu:

— Birader, şu gazeteler, tenkitçiler şiirlerime suikast yapıyorlar. Hep birden susuyor, hiç bahsetmiyorlar benden... Buna nasıl mukabele edeyim?

Cahit Saffet dudak büktü:

— Mademki tesirli silâh oynamuş, sen de aynen mukabele et...

ASIL TALİHLİ

Balodaydılar. Bir arkadaş, Sezal Solelli'nin etrafını alan kadınlara gıpta ile baktıktan sonra genç ve yakışıklı muharirin kulağına eğildi:

— Ah birader, dedi, görüyorsun ya, kadından yana hiç talihim yok benim...

Sezal de içini çekti:

— Bilsen ne talihlisin...

— Bana «sen» diye hitap edebilirsiniz azızımı..

OLMAK - OLMAMAK

Rifat Necdet, avukat Muvafak Benderli'nin koluna girdi:
— Yahu, dedi, mevcut olmanın bir şey insanı rahatsız eder mi?

— Yooo, dedi avukat, neden edecek...

Rifat Necdet zarif kaşlarını çatı:

— Ediyor be birader; dedi, işte benim param yok, fena halde rahatsız ediyor beni...

İSBATI MEYDANDA

Muharrir Vahdet Gültekin, Bitpazarından bir masa alacaktı. Bir tanesini beğenir gibi oldu. Satıcıya:

— Yalnız bir mahzuru var, dedi, bacakları biraz kısa...

Adam gayet sakindi:

— Aman efendim, nasıl olur? diye mukabele etti, görüyorsunuz işte, dördü de yere değiyor ayaklarının...

DELİL

Şehir Tiyatrosu aktörlerinden Reşit Baran, aynı zamanda piyes de tercüme eder. Son defa «Kumbara» yı nakletmişti. Eseri methediyordu:

— Bir oynarsak görürsünüz, bütün seyirciler yerlere serilir...

— Gülmekten mi? diye sordular. Hasan Ali Ediz:

— Hayır canım, dedi, tabii esnemekten...

SİNİRE DOKUNAN

Adem Nezihi Energin, diş hekimidir. Bir akşam Taksim Gazinosuna girdi. Onu gören genç ve güzel bir kadın, yanındaki ne:

— Görüyor musun şu adamı? dedi, pek sinirime dokunuyor...

— Ya... Sana kur mu yapıyor?

— Hayır, kuron yapıyor şekerim.

Modern Vecizeler

- ★ Piyaz yapmak için sade kurufasulye elvermez. Tuz, yağ, soğan da ister ve dünyada hiç bir şey piyaz yapmak kadar basit değildir.
- ★ Parmağına dar yüzük takma. Sonra yalıtı yalıya çıkarmak mecburiyetinde kalırsın.
- ★ Zor vadeden, vadini tutar.
- ★ Beş parmak bir olmaz. Bu sözü insanlara tatbik edersek, açlıktan ve ölümden başka her yerde doğrudur.
- ★ Maymun daima maymundur, insan taklidi yapmasına aldırma.
- ★ Futbol topu bile daima iyi oyuncuya gidermiş.
- ★ Her muharebeden döneni harbetti zannetme.
- ★ Kumarı iyi oynayanın şansı daha çoktur. Fakat hiç oynamayanın şansı kadar değil.
- ★ Ölüm tuhaf bir yolculuk. Gidenler, gitmek isteyenlerden çoktur.
- ★ Kılıfı hazırladıktan sonra çalınmıyacak minare yoktur.

Doktor

Müşterî — Rezalet!.. Burası dağbaşı mı?..
Garson — Hayır efendim, Tepebaşı..

«Demokrasi geçiyor...»

— Pariste otuz bin fahişe varmış...
— Elbet olur şekerim... Bizim onlara yetişmemiz için daha yüz eene lâzımı..

GARABETLER DİYARI

İki Amerikalı konuşuyorlardı. İhtiyarcanı:

— Avrupalılar Amerikaya garabetler memleketi derler ya... dedi.

— Evet.....

— Ben ki, eski bir Amerikalıyım, buna artık inanacağım geliyor.

— Ne oldu ki?

— Ne olacak, bir ayda milyoner oldum.

— Aman nasıl... Önce neydin?

— Milyarderdim.

HASTANIN İŞTAHI

Doktor, hastalığını tedavi ettirmek için Anadoludan gelmiş olan hastayı uzun uzun muayene ettikten sonra suallerini sor maya başladı:

— İştahın nasıl? Canın yemek istiyor mu?

Hasta saf bir tebessümle teşekkür etti:

— Eksik olma doktor... Sağ ol... Daha yarım saa tevvel öğle yemeği yedim.

FELÂKETİN FELÂKETİ

İki ahbap konuşuyorlardı. Çi roz gibisi:

— Benim başımdaki derdi Rabbim düşmana vermesin, dedi. Bir karım var, geceleri saat üçlere kadar uyumaz.

Şişman sordu:

— Vah vah, hasta mıdır?

— Hayır be yahu! Benim eve dönmemi bekler.

— Denizli İplik Fabrikası büyütülecektmiş...

— Büyütmeli elbet... Seçimler yaklaşıyor, ipliği pazara çıkarılacak bu kadar aday...

Küçük Hikâye

Eczahaneye girdim, eczacıya: «Bir sevda şurubu rica ediyorum!» dedim ve izahata girişerek: Hülya isminde bir kız için lâzım olduğunu, kendisini deli gibi sevdiğimi de söyledim.

Eczacı, bir şey hatırlamış gibi:

— Hülya mı? diye tekrarladi. Hani şu Dilber sokakta, kırk bir buçuk numaralı Maşallah apartmanında oturan, sarışın, ufak tefek, çok sevimli kız... değil mi?

— Sevimli de lâf mı? diye sözünü kestim. Onun kadar tatlı bir kıza daha rasgelmedim. Dağların arasına sıkışmış, mas-mavi gölleri hatırlatan bir çift göz... Tebessümden başka bir şey bilmiyen petek gibi bir ağız... Dokunsan bal damlıyacaktı sanki!...

— Ezbere şiir söyler gibi konuşuyorsunuz! Bunları bir yerde okudunuz galiba?..

— İşin bu tarafı sizi alâkadar etmez, dedim... Şu şurubu ver misiniz lütfen?

— Dilber sokak, kırk bir buçuk numarada, Bayan Hülya için değil mi?

— Evet, evet... dedim. Altın bir şelâle gibi omuzlarına akan saçlarını, bu şurup sayesinde okşamak nasip olur belki!...

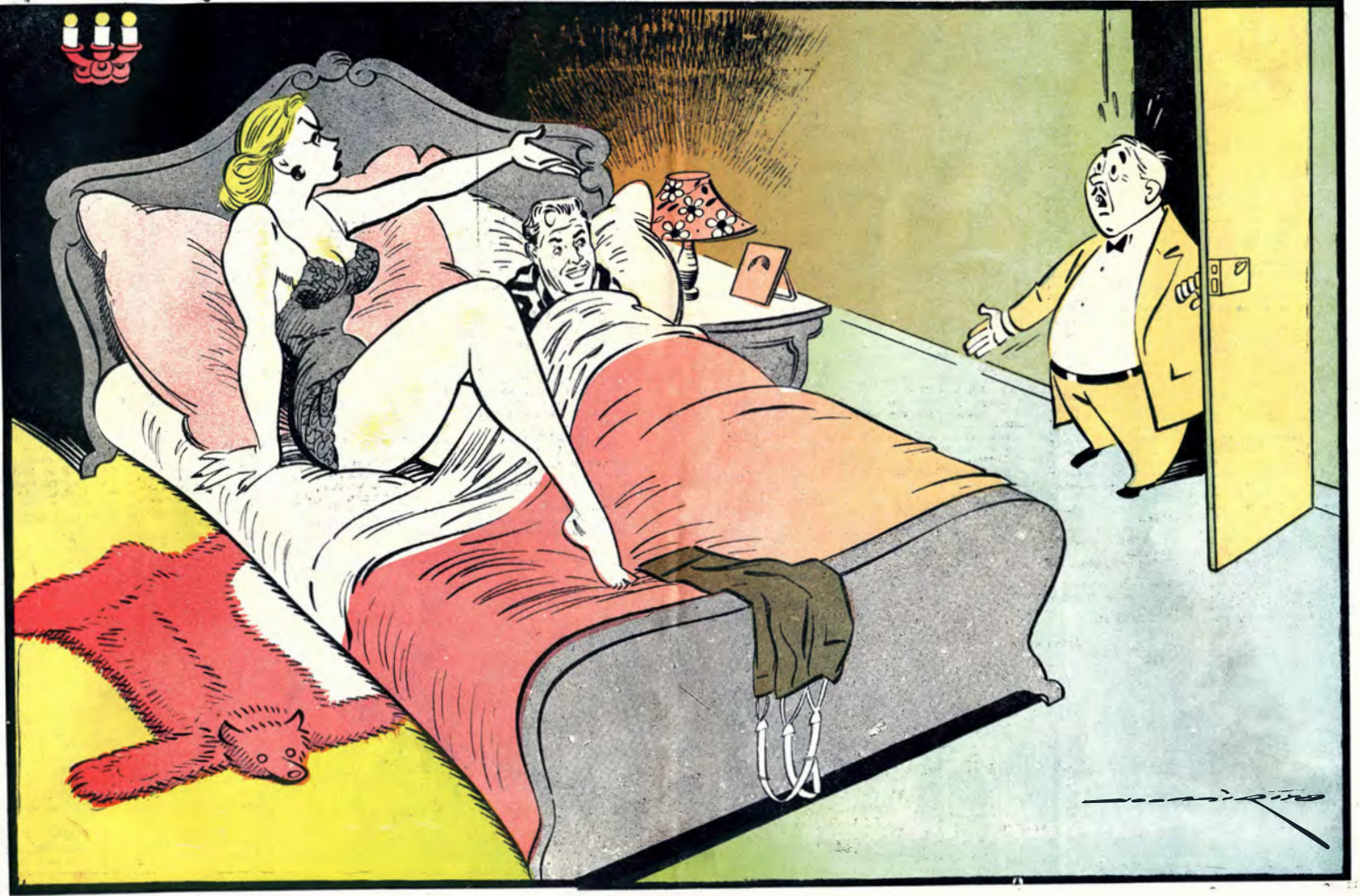
Eczacı dudak bükerek:

— Affedersiniz ama, dedi, saçları, omuzlarına dökülecek kadar uzun değildir gibi geliyor bana...

Eczacıya dik dik bakarak:

— Hayır, uzundur, dedim. Hattâ yürürken bir çift altın ka

— Ne yapayım? .. Donacak değilim a... Sana bir aydır kömür al diye yalvarıyorum!...

Alış Veriş

Cemal Mutlu, İskenderun'a arazi almağa gitmişti. Daha doğrusu biz öyle biliyorduk. Onun orada başına belâ satın alacağını ne bilelim? Beş on kuruşu vardı çocuğun babadan kalma, gidip birkaç karış münbit, bereketli toprak alacaktı. Döndüğü zaman âdeta tanımadık oğlanı:

— Ulan, ne oldu sana böyle? dedik.

— Evlendim, dedi.

— Ne? Evlendin mi?

— Evet.

— Hani toprak alacaktın?

— Toprak da aldım. Daha doğrusu...

— Neyin doğrusu yahu, mademki toprak aldın, ne diye evlendin?

— Evlenmeden toprak sahibi olamıyacaktım da...

— Bu işde bir dalga dönmüş ama, dur bakalım. Anlat hele sen başından geçenleri...

Ve Cemal Mutlu, anlatmağa başladı:

«Ben İskenderun'a vardığım zaman ne şehir hakkında, ne de toprağının bereketi hakkında en basit bir fikir sahibi bile degildim. Hani biz buraya cenup-tan gelen zenginlere hacığa diyoruz ya... Onlar da şehre İstanbul'dan gelenlere o gözle bakıyorlar. Açıkçası yolunacak enayi göziyle bakıyorlar işte... Neyse, bizi bir otele kondurdular. Otelin âlâ tarafından gazinosu da var. Orada otururken, nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum, etrafımda bir sürü ah-bap belirdi. Kimi beni başbakanlıkta memur sanıyor, ora-

dan tanıyordu; kimi resmimi gazetelerde görmüş, bilmem ne komitesi asbaşkanıymışım... Daha bir sürü lâf... Bu lâflar sonunda bir alay ahbap edindik. Herşey için sormak iyidir ya? Ben de sora sora derdime derman bulurum diye umuyordum. Derken şehrin eşrafından biriyle tanıştırdılar beni. Hacı Zinnur efendi... Herif tilki gibi kurnaz. Portakal bahçeleriyle çevrili güzel arazisi varmış. E-kime geliyormuş. Hoşbeğten sonra maksadımı söyledim. O da arazisini elden çıkarmak istiyormuş zaten... Kabul etti. İki gün sonrası için sözleştik. Beni gezdirecek, topraklarını gösterecekti.

İki günü nasıl geçirmeli? İskenderun da tanıdığım yer değil ki... Maamafih çok medenî memleket olduğuna şüphe yok. Çünkü, caddelerinde kadından, kızdan geçilmiyor. Kimi çarşaf-lı, kimi bikini ile... Hele bir sarışın vardı ki, pek fettandı. E, serde gençlik var. Dayanabilir miyim? Düşün peşine. Dar bir sokağa saptı. Yetiştim.

— Ne var bu kadar koşacak? dedim, tıknafes oldum âdeta... Ben sizin yaşınızda değilim ki öyle seke seke gideyim? Yavaş olun biraz...

Güldü. Tebessümü cidden pek şirindi. Hafif arap'a çalar bir şiveyle:

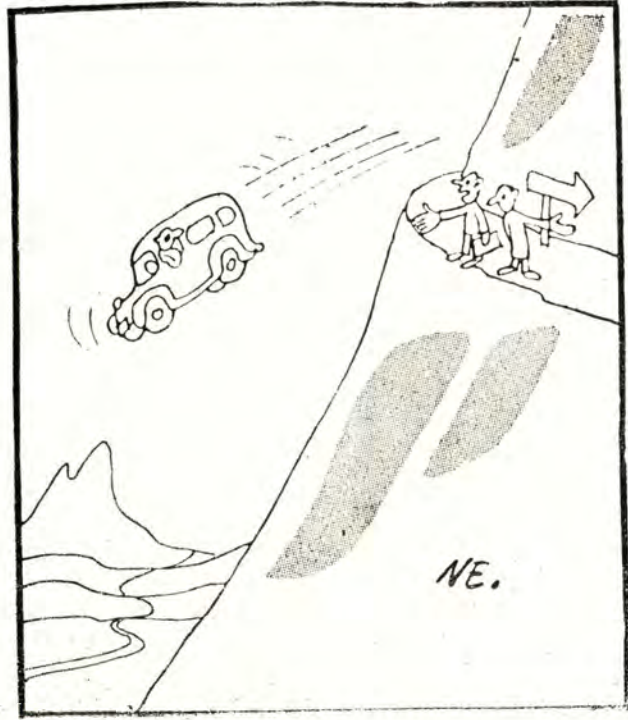
— Yabancısınız galiba... dedi.

— Evet, nerden anladınız?

— Benim peşime düşmenizden...

— Ya... Neden o?

OTOMOBİL YARIŞINDA :

Hakemler — Diskalifiye oldunuz... Kestirme yoldan gitmek yok!

— Buranın yerlileri benim ar kama düşmek, bana lâf söylemek değil ya, ben geçerken yüzüme bile bakmağa jesaret edemezler...

— Allah Allah... Halbuki inadına bakılacak, çok güzel bir yüzünüz var...

— Ya? Demek öyle buluyorsunuz!... Ama yine de kimse bana yaklaşamaz...

— Neden?

— Beni tanırlar da ondan.

— E, biz de tanıyalım. Kim-siniz siz?

— Hacı Zinnur efendinin kızıyım...

— Ya? Aman pek memnun oldum bu mes'ut tesadüfe. Babanızı daha dün tanıdım...

— Öyle mi? Ama ben memnun olmadım. Şunki eve geç-

kaldım. Babam gelmişse kızkar. Beni öldürür dayakten...

— Ne diyorsunuz? Halbuki pek medenî bir zata benziyor.

— Öyledir de. Lâkin kızlarının sözünden dışarı şikmasını istemez. Tahammül edemez buna.

— Kızları mı?

— Evet, bir de ablam var. Hem o benden de güzeldir.

— Hımm. Beni başınızdan defetmenin en kestirme çaresi.

— Haydi, Allahasmarladık. Hemen eve gidip elbisemi değiş-tireyim, babam gelmeden.

— Acelesi mi var?

— Elbette ajelesi var. Biz ha-jı kızıyız. Anjak şarşaf giyebil-iriz...

— Şey, dedim, sizi bir daha...

— Bize buyrun, belki bahçe-de görüşürüz...

ÂSÂR-I ATİKA

Aksaray...

Ayvansaray...

Belediye Sarayı..

NEŞELİ ADAM!

Eski huyu idi. Nerede olursa olsun, ne olursa olsun, hep gülerdi. Bir gün ahbaplarıyla konuşuyorlardı. Güzel bir kadın:

— Ben, dedi, pot kıran, münasebetsizlik yapan adamlara pek kızmam, hattâ onları mazur gördüğüm olur. Fakat hatasını ve münasebetsizliğini bilmeden başkasına kızanlara dehşetli tutulurum.

Daima gülen zat atıldı.

— Haklısınız efendim. Ben de sizin gibi düşünüyorum. Kendim için bile öyleyimdir. Bir münasebetsizlik bile yapsam he men gülerim.

Orada bulunanlardan Çallı dayanamadı. Cevap verdi:

— Tevekkeli değil ömrün sırtıtmakla geçiyor birader.

OH OLSUN

Hanım — Dün gece Melâhat-lerde iki saat şarkı söyledim!

Bay — Oh olsun keratalara... Ben onları hiç sevmem!

ZARARI YOK

İki dost konuşuyorlardı:

— Yahu karın şoförünle kaçmış diye duydum. Çok canım sıkıldı.

— Ehemmiyeti yok. Şoför zaten bu hafta sonunda ayrılacaktır.

HAZIRLIKLI İMİŞ

Adam neş'e ile karısının boyuna sarıldı:

— Nihayet bir iş buldum. Gece bekçisi olacağım.

— Ne iyi, ben de sana iki tane gecelik dikmişim.

İHTİSAS MESELESİ

Tiyatrodaydılar. Ekrem Reşit Rey, birdenbire sinirlendi; Fikret Adil'e:

— Fikret, dedi, kimdir şu herif?... İki saattir gözlerini ben-den ayırmıyor...

— Tanımıyor musun? Meşhur deli doktorlarından İhsan Şükürü Aksel...

Iran, İngiltere ile müzakerelere girdiğini ima etti — Gazeteler —

ÜMİT KAPISI..

Efendimiz...

Beylmiş...

Uçtu gitti. Ben de ilk fırsatta birşey bahane edip onlara bu-yurdum. Bahçelerinde filhaki-ka, ince endamlı, carlı bir kız gördüm ama, o muydu acaba? Neyse, kıza fena halde tutulmuşum ve Hacı Zinnur'u nasıl kafese koyacağımı düşünüyordum. Adamla araziye dolaşırken yanımda kimse olmamasından faydalanarak meseleyi çıtlattım. Kimsesizliğin güçlüklerinden, artık oraya yerleşmek istediğimden, varımı yoğunu toprağa dökeceğimden filân dem vurdum. Başgöz olmağa sözü getirdim. Hacı efendi hep tasdik ederek dinliyordu.

— İştittim ki, sizin bir kerimeniz varmış... Acaba...

Sessiz bir adamdı. Lisani münasiple hakkımda tahkikat yapmak icabettiğini, iki günlük ahbabına kız veremeyeceğini anlattı. Eve döndük. Ben yine bahçeydim ki, sevgilimi gördüm.

Dayanılır mı hiç? Yanına sokuldum. Babam görecektir filân gibi itirazlarına aldırmadan, palmyelerin altında ihtiyarım elden gitti. Kıza sarılıverdim. Tam o anda ense kökümde dâvûdi bir sesin: «Bu ne rezalet» diye kükrediğini işitmiyeyim mi? Meğer neler olmamış. Namus elden gitmiş. Benim gibi ahlâksız herife mezar toprağı bile satmamış o. Benim işlediğim cinayetmiş. Ya kıızı almalıymışım...

Zaten istediğim de bu değil miydi ya? Memnuniyetle Hacı babanın ellerine sarıldım. Kızını ve toprağı aynı günde alacağımı söyledim. Anlaştık. «Bu emri vâki işime yaramıştı doğrusu. Hâdisi şüyü bulmadan evvel halledilmeliydi. Hemen ertesi günü kız tarafının vekiliyle buluşup imam efendinin önünde arzı endam ettik. Evet, tamam... Sonra belediyede teşkil

ettiriyorlardı nikâhı. Filhakika aradan vakit geçip de belediye-ye gidince, umacı gibi çarşafa bürünen sevgilime acıyor, bir yandan da hacının istipdadına kıızıyordum. O arada tapulama muamelesi de tamamlandı. Nilayet biz toprağa ve genç kıza bağlandık. Bir de ev bulduk. Vakta ki gelin hanım eve geldi. Tamamen bir başkası... Aman, zaman demeğe kalmadı, hacı dayattı: benim topu topu bir tek kızım vardır, o da senelerden beri koca bekliyor diyo...

Şimdi anladınız ya? İstanbul la kâpâğı dar attım. Ne yapacağımı da bilmiyorum.»

Sorduk Cemal Mutlu'ya:

— Ya öteki körpe civan kim miş?

— Kim olacak, namussuz kaltağın biri... Parayla yapmış bu işi...

— Hikâyecici —

AKRABALIK

Ekrem Reşit'e, uzakta oturan derbeder kılıklı bir adamı gösterdi:

— Şu herif senin akrabanmış Ekrem, dedi, gezdiği yürüdüğü yerde bunu söylüyormuş...

— Hay deli herif hay...

— Muhakkak delidir, deli olmasa seninle akraba çıkmak istemez...

BECERİKLİ SAAT

Niyazi Ahmet bir saat almıştı. Ercan sordu:

— Tebrik ederim. Nihayet paraya kıymışsın. Nasıl, memnun musun saatinden? Nasıl gidiyor?

— Hârika, birader. Herkesin saati kırk dakikayı tamamlamadan benimki bir saati devrediyor...

O DA SÖZ MÜ?

Şimdi yaprak dökümü mevsimi ya... Ölüm arttı tabii. Bundan bahsediyorlardı. Biri:

— Hele hısım akrabanın ölümü insana pek zor gelir... diyecek oldu.

Çok zengin bir yaşlı akrabası olan doktor «İ...» içini çekti: çekti:

— Zor da söz mü? dedi, bazan hiç gelmiyor...

SEVİNÇ

İki kişi arasında:

— Yahu, karım intihar edeceğim diye bir mektup yazıp gitmiş...

— İnanma birader, inanma... Hiç kadın kısmı sözünde durur mu!...

Diinya Karikatürleri

— Doğru söyle, şimdi sana: «Seni seviyorum» dersem bana kaç māl olur?..

— Samedi - Solr —

— Çok mahcup profesör, üç ders geçti, hâlâ ne söyleyeceğini bilmiyor...

14

— Görüyorum ki, benden sakladığınız bir şeyler var...

Acele işi olan adamı..

— France Dimanche —

— Şaşşşu, gundan istiyorum!..

— France Dimanche —

Eski Türk MİZAHINDAN

Aylıklı bir adamın, ayın muhtelif günlerine göre değişen telâkkileri :

— «Ye iç, anma gamı feryadı...»

— «İştten artmaz, diğ- ten artar!»

— «İki su, bir ek- mek yerini tutar!»

Zarar Zıyan Dâvası

Hâkim
(Davacıya)
Ne istediğini söyle...

Davacı
Efendim tramvay şirketinden davacıyım. Bir vatman güpe- gündüz tramvayı üzerime sal- dırdı, bir bacağımın kırılmasına sebep oldu; sonra hastaha- nede bu bacağı kestiler. Kay- bettiğim bacağıma karşılık şir- ketten en aşağı on bin lira za- rar ziyan talep ediyorum.

Hâkim
(Tramvay şirketi vekiline)
Ne dersiniz bu talebe?
Şirket vekili
Davacıya mesleğinin ne ol- duğunu, ne vasıta ile geçindiği- ni sormanızı rica ederim.

— İnsan birisi hakkında uy- durma sözler söylersen iftira olur çocuğum...
— Yazarsa?..
— O başka.. O zaman muha- lefet makalesi olur...

— Hınzır herif, elâlemin öküzüne seyredeceğine evde kendi ineğininle uğraşı..

Hâkim
(Davacıya)
Ne sorduklarını işittin... Ce- vap ver...

Davacı
Evet ben fakir bir adamım.
Şirket vekili
Fakir olduğumu biliyorum.
Ne ile geçindiğini, ne iş gördü- ğünü söyleyin...

Davacı
(Sesini alçaltarak)
Halkın merhameti sayesinde

geçiniyorum.
Hâkim
Yani dilencisin?
Davacı
Onun gibi bir şey efendim...
Şirket vekili
Mesleği dilenciliktir efen- dim...

Davacı
Evet maalesef...
Şirket vekili
Bendeniz de şirket namına müdafaamı arzedeğim. Davacı

bir bacağımı kaybetmiştir. Bu o- nu zarara sokmak şöyle dursun bilâkis kazancını arttıracak bir hâdisedir. Halk elbette tek ba- caklı bir sakat dilenciye çift ba- caklı sağlam bir dilenciden daha fazla acır ve para verir. Bina- enaleyh kesilen bir bacak için tazminat vermek şöyle dursun onun dâvacıya getireceği fazla varidattan bir hisse bile talep etmek hakkımızdır.

Kurbağa

AMCABEY VE TOPRAK BAYRAMI :

— Pazar günü bizim kü- ye gelseydin, kendini Kal- dık...
kinma Partisinin ziyafetlin- de sanırdın Amcabeyl..

... Kuzular, helvalar ye- dik...

... Davullar, zurnalar çal- dık...

... Millî oyunlar oynadık.. Malûm Toprak Bayramıydı

Şehirlerde de o günü kut- tadılar mı acaba?
A. — Sanmıyorum. Şe- hirlerimizin çoğu gımdî be- ton veya asfalt bayramı içindeli..

Sosyete KARILAR

AKSABA'NIN ROMANI: 2

Yazan : Server BEDİ

İşte bu fena... Üç tane çürük diş yanyana... Biri ister buraya...

Nejat bir elini Zeynep'in omuzundan göğsüne götürdü. Basma robunu açtı.

— Aman, aman! dedi, bu çifte kumrular güzel ama, bu sutyen çok adi. Hele nedir bu kombinezon? Mah mutpaşadan yedi buçuk lira mı aldın?

— Affetmişsin sen, on lira.

— Olmaz!.. Bu da olmaz. Dur, dur, dur yahu... Bırak bakayım.

— E... A...

— Dur şöyle... Hah... Bu

— 1 —

lüksüyordu. Zeynep'in sosyete karı olmak için duyduğu arzu, kimbilir daha böyle ne kadar güzel ve zeki halk kızlarında vardı. «Niçin olmasın?» diye düşündü, bütün mesele biraz giyim ve biraz da... üslup ve eda meselesinden ibaret.

Kalktı ve salonda yirmi dakika kadar dolaştı. Sıkılma-ya başlamıştı. «Nerede bu kız? Ne söyleyecek bana? Para mı isteyecek?» diye düşünüyordu. Haber vermeden sıvısıp gitse nasıl olur? Hayır, Zeynep gibi tatlı bir pilici elden kaçırma-ya ne lüzum vardı. Pek de pilic denmez ama, - çünkü yirmi yaşından fazla var, yirmi üç, yirmi dört görünüyor - fakat güzel kız ha... Kız da değil ya, vaktiyle bir kaç tecrübe geçirdiği belli.

Arkasında bir ayak sesi duydu, döndü ve şaşırdı: Karşısında lácivert tayör giymiş, omuzunda bir rönar arjante, ayaklarında gayet biçimli bir süet pabuç, zeynep duruyor ve gülüyordu:

— Gördün mü? İşte sana bir sürperez yaptım, hanımın esvaplarını giydim. Nasıl!.. Bir sosyete karı olmuş muyum?..

Nejat, bir tablo seyrederek gibi ona bir müddet baktı, sonra iki elini de yukarı kaldırarak:

— Mükemmell!.. Dedi, bir şu saçların düzelmek ister. Üst tarafı tamam. Gel şöyle, karşıma kibar kibar otur bakayım.

Zeynep koltuğa ilişti ve ayak ayak üstüne attı. Bu haliyle üslup de mükemmeldi. Hiç kimse onun bir besleme olduğuna inanmazdı.

Nejat, ona doğru iki adım atarak dedi ki:

— Bana bak. Yalnız giyim kâfi değil. Konuşmasını da bilmeli biraz. Demin sürperez falan gibi bir lâkırdı söyledin. Ne demek o?

— Sürperez... Yani... İşte... Şey canım... Hani insanın beklemediği bir şey olur ya...

Nejat, Zeynep'in çenesine parmağını dokundurarak:

— Anladım, dedi, malûm... Ona sürperez demezler, sürpriz derler, anladın mı?

— Sürpiriz...

— Piriz değil, priz, sürpriz...

— 3 —

bacaklar birer harika... 'Fakat koy şu ayağını dizimin üstüne. Koy. Tamam. Olmaz!.. Mal soigné bu ayaklar...

— Ne var ayaklarımda? Tertemiz. Nasır da yok.

— Olmaz, ol...ma...z! Pedikür lâzım.

Zeynep ayağını çekti:

— Benim vaktim yok ki... Dedi, bizim hanımın ayak tuvaleti her gün iki saat sürer.

— Tabii... Bir sosyete karının ayağı, bir kralın başından daha mühimdir, daha kıymetlidir. Velhasıl... Sen bir sosyete karı olabilirsin, fakat para lâzım, para: Vakit lâzım, iyi çamaşır, elbise, kürk lâzım...

Zeynep içini çekti. Sonra birdenbire sıçrayarak:

— Peki, dedi, sen bana bir balo davetiyesi bulabilir misin?

Nejat Zeynep'i kollarının arasına alıp kendine çekerek:

— Balo mu? dedi, yarın değil, öbür akşam, cumartesi akşamı, bizim doktorların balosu var. Sana iki kişilik bir davetiye bulurum ama seninle gelemem. Başkalariyle gideceğim.

— Zararı yok. Ben şoför Salih'le giderim. Ben hanımın tuvaletini giyerim, o da beyin frakını... Gör sen beni o akşam da bak, sosyete karı oluyor muyum, olmuyor muyum?

— Baloya duman attırırsın vallahi... Peki... Yarın akşam getiririm sana davetiyeni.

Bu sefer Zeynep Nejadı öptü. İçtiler, Zeynep'in hiç bir itirazı kalmayınca kadar içtiler.

Dalgin ve düşünceli duran Zeynep, ellerini Nejad'ın omuzlarına koydu:

— Haydi, sen git salonda otur, ben biraz sonra gelirim. Orada konuşuruz, dedi.

Doktor Nejat:

— Ben gideyim artık, yarın yine buluşuruz, sen muayenehaneye gelersin, dedi.

— Hayır hayır, sen salonda beni bekle biraz. Bir şey göstereceğim sana.

Doktor Nejat salona gidip oturdu. Bir sigara yaktı. Gü-

— 2 —

— Sürpriz.

— Tamam.

Nejat, biraz düşündükten sonra:

— Dur, dedi, seni bir imtihan edeyim. Sosyete karıların hepsi fransızca, ingilizce bilmezler ama, bilir görünmesini bilirler. Kelimeleri yanlış söylememek lâzım. Bana bir fransızca kelime söyle bakayım.

Zeynep:

— Fransızca kelime... Fransızca...

Diye mırıldandı. Sonra, birdenbire:

— Fingirti! dedi.

Nejat gülererek bağırdı:

— Fingirti mi? Ayol fransızca değil o... Fingirdemekten... Türkçe o... Daha doğrusu argo... Bırak onu da, başka bir kelime söyle.

Zeynep hemen:

— Servis... dedi.

— Hah, tamam!.. Bal gibi fransızca... O iyi. Başka?

Zeynep düşündü; aklına gelen kelimelerin milliyetinde tereddüt ediyormuş gibi, dudakları kıpırdıyordu.

Birdenbire sıçradı:

— Moruk! demez mi?

Nejat, bir kahkaha attı.

— O da türkçe argo... Başka bul... İyi düşün...

Zeynep kaşlarını kaldırmış: «Başka... Başka...» diye mırıldanıyordu.

— Bizim hanım, dedi, beye ikide bir gâvurca bir lâkırdı söyler. Dilimin ucunda da bulamıyorum.

Birdenbire hatırlıyarak bağırdı:

— Darling... Darling... Değil mi?.. Yanlış mı?

— Doğru... Fakat fransızca değil, ingilizce o...

— Neyse işte, gâvurca değil mi hepsi. Ne demek darling?

— Sevgili falan demek... Peki... Dur... Biraz da ingilizce... O da lâzım şimdi. Sosyete karılardan biri sana: Havaryu? derse, ne anlarsın? (Arkası var)

— 4 —

Dünya Mizahından

Başa Gelen Felâket

O aralık, bütün Rivoli caddesindeki apartman kapıcıları aynı haberi ağızdan kulağa yaydılar: Mösyö Michel Toinon'un, karısından rasil dayak yediği haberini... Hiii... Düşünün siz bir kere... Paris sosyetesinin mümtaz simalarından, sanat âleminin seçkin koruyucu meleklerinden olan Madam Hubertine Toinon, alelade kapıcı karıları gibi, kocasını sopayla, ne diyor, bastonunu belinde belinde kırarak dövmüştü.

Evet, hepsi biliyorlardı. Herkes biliyordu ki, bugün bir evli kadının kocası, yahut evli bir adamın karısını aldatması öyle kızılacak, küplere binilecek olaylardan değildi. Tabii kibar kimseler arasında... Ama, buna rağmen, işte Madam Hubertine Toinon, sevgili kocasını sopayla dövmüştü. Alışık olmalı değil miydi? Aralarında pekâlâ yaş farkı da vardı. Madam, topu topu kocasından iki yaş küçüktü. Halbuki öyle kibar insanların yarılırları ya kendilerinden büyük olur, yahut torunları yaşında bulunurdu.

Henriette yemin ediyordu. Henriette de kim? demeyin. O, Toinon'ların hizmetçisi. Kapıcı Madam Daragnes'e de meseleyi anlatan o zaten. Lâf, aslı aranırsa Henriette'den çıkıyor. Öyle olması da doğru ya... Hangi dedikodu bir apartmanın hizmetçisi dururken omnibüs biletcisinden etrafa yayılır?

Neyse, Henriette'in yeminle anlattığına göre, bir akşam Mös

yö, her zamanki gibi Madamdan önce eve gelmiş. Kızın yaklaklarını, ötesini berisini okşamış. Bu vazifeleri yerine getirdikten sonra:

— Aman Henriette'ciğim, pek yorgunum; demiş, bana içecek birşey ver...

Kızcağız ne yapsın? Hazır hanım da evde değil. Onun vazifelerini her zamanki gibi yerine getirmeğe hazırlanırken bir ara soracak olmuş:

— Ne oldu da bu kadar yoruldu? Bürodan mı?

Mösyö Toinon gülmüş:

— Hayır; bugün araba tamirdeydi de, metro'yla geldim. İstasyondan beri de yürüdüm...

— Ya... Ama benim bildiğim metro, yorucu bir vasıta değildir beyefendi...

— Sen gel de bana sor; demiş Mösyö Toinon, yorucu mu değil mi... Bindim bu yer altı trenine... Ne kolay söylüyorum değil mi? Bindim diyince bindim zannedersin. Halbuki beni bindirdiler. Yan âdeta sürüklendim... Bereket talihim işledi. Vagona girer girmez hemen yan daki sırada bir kişilik boş yer görmüyeyim mi? Can havliyle kendimi oraya attım. Oturdum. Lâkin arabalar o kadar kalabalık, insanlar öylesine üstüste yığılmıştı ki, nefes almak kaabil değil... Hani Dubout'un hakkı var...

— Sucukçu Dubout mu? diye sormuş Henriette. Toinon başmış kakkahayı:

— Hayır canım, demiş, kari-

— Çok yalancı gençmiş... Dün bana: «Seni edebiyen seveceğim» dedi, bugün ölüvermiş!..

katür yapar. Geçenlerde Légion d'honneur verdiler kendisine. Hep öyle kalabalık yerlerin, çirkin insanların karikatürünü yapar, âlemi maskaraya çevirir ya, işte o. Vallahi hakkı var Mösyö Dubout'un. Meğer insanlar ne çarpık çurpuk mahlûklarmış. Neyse, uzatmıyayım lâfi Henriette'ciğim. Metroda, oturduğum yerde, buraya gelinceye kadar yorulmuş. Helâk oldum. Bir kere insanların o sıkışık haline bakmaktan gözlerim yoruldu. Ondan sonra girmesi, çıkması bir felâket... Muhakkak birkaç düğme kopmuştur. Daha sonra, ben gelinceye kadar sağ omuzumda bir adam oturdu, kucacımda da bir genç kız. Hele solunda oturan genç delikanlıyla Siyamlı ikizlere benziyor duk...

— Kimlere dediniz?

— Şu yapışık kardeşlere...

İşte böyle. Sonra Madam gelmiş. Mösyö ile salona geçmişler. Bir aralık Henriette servis kapısına gidecek olmuş. Dönüşte ne görsün? Madam, Mösyö'yü almış ayacağının altına, ver-yansın ediyor sopayı:

— Küstah; diye barbar bağırıyormuş, benim bilmediğim insanlarla sen nasıl mektuplaşırsın? Sevgilin, arkadaşlarımdan biri olsa hadi neyse. Ben de bilirim, sen de bilirsin, o da bellidir. Geçinir gidersin. Lâkin sen nasıl olur da benim tanımadığım bir kadınla aşıkdaşlık edersin? Söyle... Kirayım mı ka fanı? Nedir bu mektup?

Ve Madam Toinon, başlamış avaz avaz elindeki mektubu okumağa:

«Hâin...

Bir hafta var ki yüzünü bile göstermiyorsun. Benim bu kadar beklemeye tahammülüm var mı bakalım? Hadi ben bekliyeyim. Bakalım karnımdaki

bekler mi? Bu işe nasıl olsa bir çare bulmak gerekmiyecek mi? Senin o kısır karın doğuruyor diye ben ömrüme bu felâketi çekecek miyim ya? Bu mektubu alır almaz eğer koşup gelmezsen ilk başvuracağım yer karakoldur. Kopacak rezaleti o zaman sen düşün artık. Benim gibi masum genç kızları aldatıp zevkine âlet eden senin gibi canavarlara iyi bir ders olur. Alçak Landru... Landru senden daha faziletliydi. Çünkü sevdiği kadınları hem de karnında bir çocukla, terkedecek yerde haberleri bile olmadan onları öldürüp küllerini havaya savuruyordu. Halbuki sen... Halbuki sen... İşte sana son defa ihtar ediyorum. Yirmi dört saat içinde gelip beni aramazsan herşeyi açıklar, icap ederse bir de basın toplantısı tertip ederim.

İmza: Sana tesadüf etmek betbahallığına uğramış biçare Jeanine»

Gördünüz mü işi? Üstelik Mösyö'nün bir de çocuğu olacak, diyordu Henriette. Bereket Mös yö vaktinde aklını başına topladı. Karısına:

— Dur biraz, dedi, görmüyor musun? Bu mektup bana gelmiş olamaz...

— Neden? diye sordu Madam Toinon.

— Baksana, içinde çocuktan bahsediyor Halbuki ben... Sen nerde buldun bu mektubu kuzum?

— Koyduğum yerde, Pardösti'nün cebinde tabii, alçak herif.

— Evet, alçak herif. Ama ben değil. Metroda yanımda oturan. Allah kahretsin sersem herifi; elindeki mektubu kendi cebi diye benim cebime tıkmış, kabahat onda değil, tabii ben de. Keşke metroya bineceğime yaya yürüseydim...

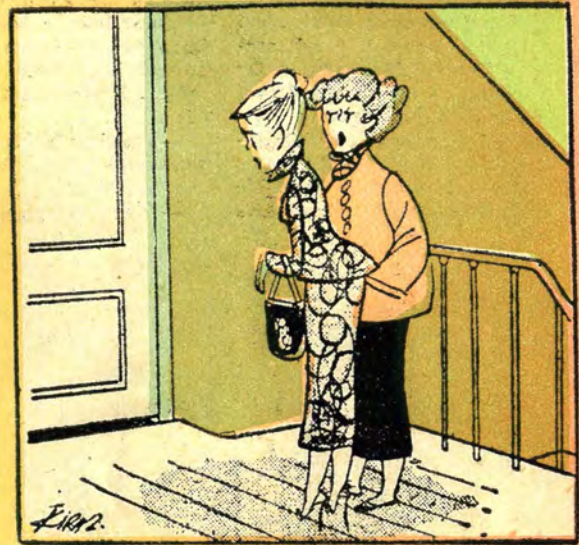
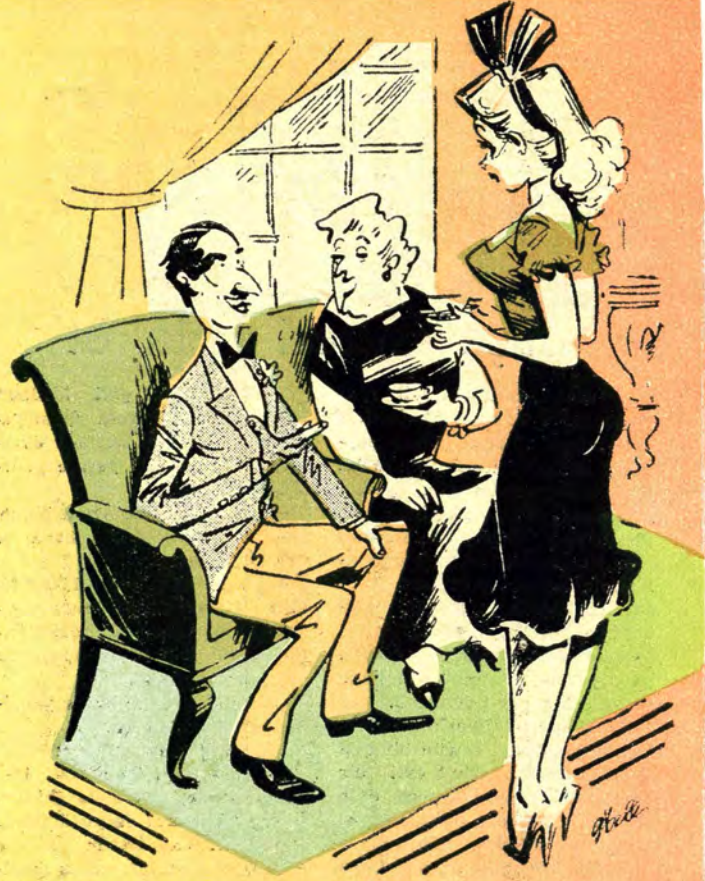
Antoin Creuzat

17

Doktor — Soyununuz!..

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

Hizmetçi — Hasta değilim doktor, üç aydır maaşını vermedikleri için yatıyorum...
Doktor — Aman biraz çekil de yanına uzanıvereyim: Bana da bir senelik borçları var!...